

nister har havt med Barbeeramtet angaaende Ophævelsen deraf eller Sagens Henvisning til Domstolene, at de egentlig vare bindende for Regjeringen, men at de dog vare til Skade for den Tillid, man skal have til de offentlige Autoriteter, naar det, der er foretaget af en Minister, som i sit Fag aldeles repræsenterer Regjeringen, skal ophøre at have nogen Gyldighed, fordi Ministerens Person forandres, og jeg troer, at der her saameget mere var Grund til at lade hans Tilbud gjælde, som der her ikke er Spørgsmaal om et Formaal af mindste Betydning, for hvis Skyld man skulde gaae tilbage. Man kunde meget gjerne tilstaae dette Laug den Rettighed, at faae Spørgsmaalet om dets Eiendomsrettighed afgjort ved Domstolene, da dette kun kunde have meget ubetydelige Følger. Jeg troer heller ikke, at denne Sag har nogen Analogie med, hvad der er foregaaet med Hensyn til andre Næringsrettigheder; thi, hvad Bagerne i Kjøbenhavn angaaer, saa har der aldrig været Spørgsmaal om, at betage dem deres Bagerier eller den fuldstændige Udøvelse af deres Erhverv, men blot om, hvorvidt de havde den Ret, at der ikke maatte oprettes andre Bagerier end dem, som fandtes i de nærværende Bagergaard, og da det baade i sig selv er saa, og det blandt Andet ogsaa var erkjendt af Provindstalskanderne, at Bagerne ikke havde nogen Ret i saa Henseende, og at det heller ikke kunde være et Spørgsmaal, som kunde afgjøres ved Domstolene, hvorvidt de flere Bagergerninger, der maatte blive bevilgede, kunde være lovlige eller ikke, saa var der her ingen Grund til, at Sagen skulde komme for Domstolene. Hvad Møllerne angaaer, da kan jeg vel ikke sige, at jeg i det Hele taget bifalder den om Mølleneringen foreliggende Lov, som heller ikke endnu er udkommen. Men i alt Fald troer jeg, at det vilde have været høist betænkeligt i Møller- og Bagersager at hjemle noget Slags Erstatning; thi, havde de kunnet faae Erstatning, og skulde denne kunne afgjøres ved Domstolene, da resterede man, ved at udstede saadanne Love, at komme til at give uhyre eller dog høist betydelige Erstatninger, som aldeles ikke stode i Forhold til det, som udrettedes ved de omhandlede Love. Men i denne Sag

er det en stor Ubetydelighed, som vedkommende Amt har paastaet, og som det ønsker at faae afgjort ved Domstolene, og man kunde derhos endog, som allerede her bemærket, undgaae dette, ved at lade Lauget bestaae, hvorved der ikke kunde være nogen Ulempe efter de saa indskrænkede Rettigheder, Lauget har. Den ærede Ordfører har vel sagt, at, naar det vedblev at bestaae, saa kunde der ikke blive Barbeersvende eller i alt Fald kun meget saa Barbeersvende, og saaledes blev der Ingen, der kunde faae Adgang til at blive Barbeer; men efter Lovens øvrige Bestemmelser vil Enhver kunne nedsette sig og udøve Barbeerprofessionen, uden at have staaet som Svend hos en Amtsmester, og det har ogsaa i en lang Række af Aar været Tilfældet, at Andre kunde holde Barbeersvne og danne Barbeersvende end de, som vare i Amtet; thi først havde de borgerlige Artillerister og siden tillige de borgerlige Infanterister Lov til, efterat de i 2 Aar havde ernæret sig som Frimestere, at holde en Svend. Hvad den Bemærkning angaaer, jeg har gjort, nemlig, at jeg fandt det unaturligt, at man, for at udøve en saa ubetydelig Næring som den, der tilkommer Barbererne, derpaa skulde tage Borgerskab, da synes denne ogsaa at besyres ved hvad den ærede Ordfører har udtalt, og som ogsaa er ganske rigtigt, at Haarskærere ikke behøve Borgerkab, og der er da, synes mig ogsaa med Hensyn dertil ikke heller Grund til, at Barbererne skulle have det, navnlig, naar denne Næring ikke skal have Andet at betyde, end hvad der tilsigtes ved det forelagte Lovudkast. Forsaa vidt der er Spørgsmaal om, at Personer, der ere tilfadedkomne eller blevne syge paa Gaden, skulle henbringes til og modtages af Barbererne, da maa jeg bemærke, at Lovudkastet, som det er redigeret, ingenlunde indskrænker det til dem, som holde Barbeersvne, men siger, at den Forpligtelse, som hidtil har paahvilet Amtsbabererne, ei skulde gaae over til Barbererne i Almindelighed, altsaa ikke til dem, som ernære sig ved at barbere visse enkelte Personer, og saa vilde dog de, der ogsaa holde et Slags Barbeersvne, være uskikkede til at yde nogen Hjælp. Hvad der har opvakt Betænkelighed hos mig herimod, er tværtimod ikke saa-